

LEVNED & MENINGER

Sidste spurt før sommeren

Af BO GREEN JENSEN

FÆLLEDPARKEN, formiddag. Ava er én af 2000 dråber, som forsvinder i et hav af himmelblåt, da Børnestafetten 2019 sætter af. Så fredelig en løbetur bliver naturligvis ikke skudt i gang. Der tælles ned fra ti, og *alle* stemmer i med uforfalsket begejstring.

Deltagerne bærer lyseblå T-shirts, som udleveres sammen med startnummeret. Det er simpelt hen godt tænkt med den farve. I store, åbne telte fordriver løberne ventetiden med at bygge LEGO. Et bjerg af klodser er hældt ud på presenninger i den samme blå farve. Ava vender sig og ser op. Fotoet er en studie i blåt.

Distancen er én kilometer. Løbets slogan er »Fri for Mobberi«. På bannere langs ruten står der plusord som Mod og Respekt. For vi skal alle sammen være her. Det er godt, at det bliver sagt så klart og implementeret så tidligt. Mange voksne møder i træningsudstyr. Vi vidste ikke, forældre kunne deltage. Løberne er typisk tre-otte år. Avas mor er 44, men hun sparker skoene af og leverer support.

Jeg plejer at have det svært med kampagner, som på fysisk vis promoverer et budskab, der ikke har noget med sagen at gøre. Vi løber for harmoni og balance, for fred i verden og klimaets skyld. Mænd lader skægget stå i november, så alle kan se, at de er imod kræft. Men børneløbet holder *max*. Glæden og budskabet kommer fra hjertet.

Der afvikles fire løb på en time. Ava har startnummer 1979. Da Fri for Mobberi Børnestafetten er en co-produktion mellem Mary Fonden, Red Barnet og Sparta Atletik, indgår kronprinsessen i alle startopstillinger. Det tager børnene som noget naturligt, men benovelsesfaktoren er høj blandt forældre. Især mødrenes smil har en manisk kvalitet. »Er hun ikke bare *sej*?« siger de til deres mænd, som står klar til at forevige starten.

Johanne Schmidt-Nielsen er også i feltet. Ekspolitikereren overrækker de fine medaljer, som samtlige børn får om halsen bagefter. Det er gedigne duelighedstegn. Ava er lidt skuffet, fordi materialet hverken er guld eller bronze. Hun lyser op, da Mor siger: »Messing måske.«

Ole Knibsgaard og Kaya Brüel underholder. Der er boder med sund mad fra Meyer, kaffecykler, kaffevogne, faktisk forbavsende mange tilbud om kaffe. Naturligvis veganersnacks og økologiske smoothies. Man kunne sikkert skrive satirisk, men det har jeg slet ikke lyst til. Hér er alt det bedste i dagens danske børnefamilier. Og næsten en rockfestival for de yngste. Der er den samme forventning og gode grundstemning. Vinden lugter af hjemmebagt stolthed. Alle, som løber, har vundet i dag.

DET har ellers været en af de uger, hvor alle vil have tingene gjort inden ferien. Verserende sager skal lukkes, åbne bøger må sættes på plads. Der er et stadigt krav om snarlig levering. Det spiller næsten ingen rolle, hvad man skriver eller siger. Bare det fylder i fladen som aftalt.

Idéen er vel, at en stor mængde brugere med rigelig fritid skal tage for sig af sommerens tilbud: læse på stranden, høre podcasts og lydøger, streamer serier og film, tage på

Juni		Juli		August	
L 1	M 1	L 1	M 1	27 T 1	F 2
S 2	T 2	S 2	T 2	L 3	S 4
M 3	O 3	M 3	O 3	M 5	T 6
T 4	F 5	T 4	F 5	O 7	28 T 8
O 5	L 6	O 5	L 6	F 9	L 10
T 6	M 8	T 6	M 8	S 11	M 12
F 7	T 9	F 7	T 9	T 13	O 14
L 8	O 10	L 8	O 10	29 T 15	F 16
S 9	T 11	S 9	T 11	L 17	S 18
M 10	F 12	M 10	F 12	M 19	T 20
T 11	L 13	T 11	L 13	O 21	30 T 22
O 12	M 15	O 12	M 15	F 23	L 24
T 13	T 16	T 13	T 16	S 25	M 26
F 14	O 17	F 14	O 17	31 T 27	O 28
L 15	T 18	L 15	T 18	T 29	F 30
S 16	F 19	S 16	F 19	L 31	
M 17	L 20	M 17	L 20		
T 18	M 22	T 18	M 22		
O 19	T 23	O 19	T 23		
T 20	O 24	T 20	O 24		
F 21	T 25	F 21	T 25		
L 22	F 26	L 22	F 26		
S 23	T 27	S 23	T 27		
M 24	F 28	M 24	F 28		
T 25	L 29	T 25	L 29		
O 26	M 29	O 26	M 29		
T 27	T 30	T 27	T 30		
F 28	O 31	F 28	O 31		
L 29		L 29			
S 30		S 30			

TEGNING: GITTE SKOV

udstilling og gå til koncert. Jeg tvivler på, at det fungerer i praksis. Brugere skal jo også på ferie. I hvert fald kan det føles som at skrive til et tomrum. Man taler til væggen og luften.

Ordet *ferie* har fået talismanisk betydning. I Kystbanen er det emnet for 90 procent af de førte samtaler. Det begynder efter pinse, når man har drøftet, hvad helligdagene gik med (hvis De spørger, så vi William Morris på Nivaagaard og besøgte skovtårnet ved Gissfeldt Kloster). Nu gælder det kilden til genvundne kræfter. De sidste hverdage skal blot overstås.

Man retter ryggen, giver den en skalle og stræber i flok. Det er som at se trædemøllen rotere. Ikke at jeg selv bryder mønstret. Jeg glæder mig usigeligt til dybe, stille dage uden mærker i kalenderen. Også jeg spænder bælte og arbejder ekstra. Jeg skal bare holde ud til 1. juli. Så bliver der fred til at nyde og glane.

Jeg skriver og sender en lovet synopsis. Jeg afleverer mit essay til jubilæumsbogen om *Valhalla*, som også havde startnummer 1979 – det var dét år, den bedste danske tegneserie begyndte. Da jeg taler om min egen bog i Tranquebar Rejseboghhandel, er det stort set kun min familie, der kommer. »Det var slet ikke, som jeg havde forestillet mig,« siger Ava, der er med på podiet. Jeg interviewer Siri Hustvedt på den nyåbnede litteraturbar BRØG i Fiolstræde.

Det er gode og spændende opgaver. Jeg ville bare gerne genlæse *Valhalla* i roligt tempo og bruge nogle dage på at tage Hustvedt ind. Nu bliver det noget med at læse i en fart og ærgre sig over processen. Jeg hader at læse i højeste gear. Det var derfor, jeg begyndte at skrive om film. En visning tager nu engang den afmålte

tid, og alle deler mørket i den samme biograf. Det er ikke muligt at lynlæse hér.

Hustvedts bog hedder *Minder om fremtiden* og kredser om årene 1978-79, da S.H. kom fra Minnesota til Manhattan for at skrive sin første roman. I nutiden finder S.H. sin gamle dagbog og rekonstruerer forløbet. Historien bliver noget andet og tredje. Til slut har fortælleren vinger og letter mod al logik, ligesom *Birdman*. Det er en rig og forunderlig bog.

S.H. er en version af Siri Hustvedt, men karakteren er på afgørende punkter netop ikke identisk med forfatteren, som på samme måde kom til New York og begyndte at skrive *The Blindfold*.

Jeg talte med Hustvedt i 1993, da *Med lukkede øjne* udkom på dansk. Senere handlede det om *En amerikaners lidelser* i 2008. Hun og hendes mand, Paul Auster, var venner med filmskaber Henning Carlsen, som stadig levede dengang. Bagefter mødtes vi hjemme hos ham. Min ældste datter, Laura, som også er blandt tilhørerne, har leget med deres datter, Sophie, i solen på dækket ved Bådteatret.

NU sidder vi på BRØG, som er stuvende fuld. For resten kun af kvindelige læsere. Foruden mig er der tre mænd i lokalet. Den ene er medejer af litteraturbaren, den anden er forlæggeren Per Kofod, som også er en gammel ven. Hustvedt skriver i min bog, at vores unge og ældre identiteter mødes og blandes. Hun skriver, at hun sætter pris på skarpheden i mine spørgsmål. Jeg er naturligvis smigret og stolt.

Jeg sætter pris på graden af hendes

nærvær. Næste dag spiller jeg filmmusik i P2-programmet *Filmharmonikerne*. Det har taget lang tid at vælge og time musikken. Tilrettelæggeren er også interesseret, men han møder ikke mit blik. Han har sin datter på fem år med på arbejde, og programmet skal i kassen før ferien. Han lytter derfor adspredt, mens han smiler og blinker og vinker ud til pigen bag glasset. Jeg kunne have gjort det samme, hvis Ava var med. Det er slet ikke dét. Jeg har bare ingen at henvende mig til. Jeg taler til væggen og luften.

Så det er godt at være med i Fælledparken. Dagen efter, på havnen i Espergærde, har Ava, hendes mor og jeg det uventet sjovt med at danse i solen foran en underholder, Thomas Pedersen fra Nordjylland, som fletter riffet fra »Sweet Home Alabama« ind i *alle* numre, han spiller – inklusive Kim Larsens »This Is My Life«, som Johnny Cash ville synge den. Vejret til midsommerfesten er magisk. Vi får en tæt og god sankthans.

Og nu er jeg næsten ved målet. Der mangler kun den sidste spurt. I interview-situationer bliver jeg spurgt om forskellen på at være yngre og ældre. Jeg taler om min kærlighed til hverdage, hvordan fjerne mål bliver mindre vigtige, for det gælder om at være her nu. Om det smukke ved at synge mellem stjernerne og ordne nødvendige indkøb.

Så hvorfor er det lige, at jeg ikke siger fra, når tempoet atter bliver skruet helt op? Svaret er enkelt: Jeg vil deltage i Voksenstafetten. Det er værre endnu, hvis man ikke bliver spurgt. Jeg gør det glad og gerne. Jeg er sikkert bare sommertræt. Jeg trænger nok til at holde en ferie.